

dog lidt for broget. Han talte først i meget stærke Toner om Godseierregimentet, om Herremandsvæbnet, og jeg forbausedes over, at han virkelig endnu vilde vedblive at kjøre op med disse Historier om Godseierregimente osv., da jeg aldrig nogensinde har erfaret, hvorpaa han støttede denne Paastand. Paa Regeringens Lovforslag kan det ikke være, thi blandt de 100 Lovforslag, der hidtil have været forelaagte af Regeringen, har Intet været til Fordel for Godseierne, og med Hensyn til Regeringspartiets nuværende Standpunkt gjælder det endnu mindre. Jeg har den Ære at repræsentere den Egn i Danmark, hvor Regeringspartiet er stærkest, og der eksisterer ikke en eneste Godseier i hele Lhh. Kjøbenhavn er vel det Sted i Danmark, hvor Regeringspartiet eller Høire hidtil har havt den stærkeste Tilslutning, og der kan dog ikke være Tale om, at Godseierne der skulde være de dominerende. Kjøbstæderne omkring i Landet tror jeg ligeledes paa det Stærkeste slutte sig til Regeringspartiet, men det er heller ikke der Godseierne, der ere de Afgjørende. Tager man Listen over Høires Medlemmer, dem, man vil regne til Regeringspartiet, vil man se, at Godseierne er en aldeles forsvindende Del, de udgjør næppe mere end en Brokprocent af hele Antallet, medens Borgere, Sømænd, Fiskere, Husmænd, Dagleiere og saa et betydeligt Antal Bønder udgjør hele vort Partis Masse. Hvad skal saa denne Jantasti sige om Godseierregimentet? Er det, fordi man savner enhver begrundig Anledning, at man opsøger gamle Historier og tror, at man kan hænge dem som Skilt udenpaa og derved vække Animositet mod Regeringen? Det er den eneste Maade, hvorpaa jeg kan forklare det. Saa siger den ærede Rigsdagsmand, at Ministeriet, navnlig Conseilspræsident Estrup, i Begyndelsen hilstes med Tillid, men det lod til, at Sløret faldt fra hans Dine, ved at læse en Artikel i Berlingske Tidende fra 1877, og fra det Dieblif jaac han, hvad Ministeriet Estrup gjemte. Det er mærkværdigt, at to Aar efter, i 1879, optraadte den ærede Taler meget ministerielt som Ministeriets Forvarer baade i Folkethinget og udenfor. Jeg har selv hørt, at han paa et Møde i sin Valgkreds, hvor jeg den Gang boede, har gjort det, og jeg har ligeledes hørt hans nærmeste Venner, f. Ex. hans daværende virksomste Adjutant, det ærede Medlem fra Ribe (Bust), paa et Folkemøde, hvor man breidede ham, at han optraadte som Forvarer af Ministeriet Estrup, udtales, at han hellere vilde regjeres af Ministeriet Estrup end af et nationalliberalt-moderat Mastepi som de Andre. Men naar altsaa den ærede

Rigsdagsmand har revet Masken af Ministeriet i 1877, hvorledes kan han saa blive ministeriel i 1879, thi han er da ikke et saadant ungdommeligt Menneffe, at han paa 2 Aar aldeles kan glemme den Opfattelse, han havde, og den Afsløring, han blev Vidne til i 1877. Saa optraadte han ligeledes som Kongemagtens bedrøvede Forvarer overfor den Medgang, som Kongemagtens Anseelse her i Landet havde lidt i den offentlige Mening. Det er mig et Vidnesbyrd om, at den ærede Rigsdagsmands Hukommelse virkelig maa i betænkelig Grad have taget Glæde, naar han tror, at vi have glemt, at man i 1874 under det Fønnesbechske Ministerium hjørte op med aldeles den samme Historie, endog i en meget stærkere Grad end nu. Der har aldrig nogensinde i Danmark været talt saa haanligt om Kongemagten, som „Morgenbladet“ gjorde det i 1874. Jeg skal nævne Artiklen, den var skrevet i Anledning af de Monrad'ske Breve. I den blev Kongemagten omtalt i et saadant Sprog, at jeg ikke lige overfor Formanden og vor Forretningsorden kan nævne det. Altsaa, dette viser, at naar den ærede Rigsdagsmand vil give det Estrup'ske Ministerium Skylden for, at der i Oppositionen er kommen en saadan Stemning op imod Kongemagten, har han glemt, hvad der passerede for 12 Aar siden. Han talte ogsaa om den republikanske Tendens, der er kommen frem her i Landet. Det er ganske morsomt, at den Gang gif der ligeledes rundt i alle Venstres Blade, lige fra „Kolding Folkeblad“ og op til det lille „Kanders Dagblad“, Artikler om det, som man den Gang kaldte „den republikanske Understrøm“; det var Stikordet den Gang. Det hed, at denne Understrøm var saa stærkt fremme, at den undergravede Loyaliteten og Hengivenheden for Kongehuset. Som sagt, denne Agitation imod Kongemagten er ikke noget Nyt, eller rettere, denne Befskyldning imod Ministeriet for, at det undergraver Kongemagtens Anseelse, saaledes som det ærede Medlem nu paany rejser den imod Ministeriet, har bestaaet lige siden det forenede Venstres Dannelselse. Jeg vil minde om en Artikel, som oprindeligt var skrevet af S. A. Hansen, og som stod i „Allmuevennen“, men som blev optaget af det ærede Medlem i hans Blade, blandt Andet i „Kolding Folkeblad“. Den hed „Den offentlige Mening“, og den fremstillede denne Mening som en Løssagtig Kvinde, der lovpriste den ene Dag, hvad hun fordømte den anden, og navnlig blev det fremhævet, at det var enhver Folkeleders Opgave selv at skabe en offentlig Mening. Naar nu den ærede Rigsdagsmand har vedtjendt sig ved Optagelsen af Artiklen i sine